Pietisten.

Namnet Pietift tommer af ett Latinft orb, Pietas, gutaftighet.

R: 0 12.

December 1863.

22 Arg.

Spiftelen till be Romare.

Cap. 8: 38, 39.

38. Ty jag är wiß berpå, att hwarten böb, eller lif, eller änglar, eller förstadömen, eller wäldigheter, eller be ting som nu äro, eller be ting som tilltomma stola, (39) eller höghet, eller djuphet, eller något annat treatur stall stilja of ifrån Guds tärlet, som är i Christo Zesu, war Herre.

Med en sådan triumffång flutar Apostelen detta rika och herrliga Capitel. Han trotsar här de mest fruktanswärda och hemlighetsfulla makter. Han hade förut uppräknat allt sådant som wanligast plägar möta och bekymra oß, såsom "bedröswelse", "ångest", "förföljelse" etc. men här uppräknar han ock, med de mest widtomfattande ord, allt hwad någonsin kan tänkas, alla möjliga, äswen osedda makter och händelser, och uttalar dock samma frimodiga wißhet, att ingenting skall förmå skilja oß ifrån Guds kärlek i Christo Jesu.

Jag är wiß derpå, — eller: "jag är öfwertngad", säger Apostelen. Han omtalar här sin egen troswißhet, utan twiswel till ett uppmuntrande exempel för andra, att också wi böra wara så wissa. To han talar icke blott om sin egen bewarelse, utan i v. 39 brukar han ordet "oß", — att intet af allt detta skall "skilja oß", säger han, "ifrån Guds kärlek i Christo Jesu." Deßutom måste han ju skriswa allting oß till tröst och lärdom. Andtligen haswa och wi samma grund för denna wißhet, som Apostelen hade, neml. Guds ewiga kärlek och makt. Apostelens tal och mening äro här de samma som i 2 Tim. 1: 12, der han säger: "Jag wet på hwem jag tror, och är wiß att Han förmår förwara mitt betrodda gods intill den dagen."

Denna önstwärda, saliga wißhet beror helt och hället berpå, att man "wet på hwem man tror" — först, att man ide tror på sig sielf, sin egen styrka, trohet och waksamhet, hwilka ärv säsom ett wäder, ostadiga och flygtiga, utan på Herren allena; och för det andra, att man är wäl bekant med Hans kärlet,

Wen stall du tro på Herren allena, då måste du på allwar mißtro dig siels, rädas sür ditt eget falsta och oftadiga hierta och
känna behoswet af denna tröst, att Herren stall wara dig nadig
och bewara dig. Och så länge du så fruktar sör dig siels, är
rädd för ditt eget falska och oftadiga hierta och tror på Herren
allena, skall wisserligen ingen makt, som någonsin tänkas eller
nämnas kan, sörmå att skilja dig ifrån Guds kärlek. Såsom
förut, under v. 35, wisades, talar Apostelen här alltigenom till
tröst sör dem, som bekynnas sör sitt sördliswande i Guds kärlek.
Han har redan i v. 26 börjat att tröska oß sör wår "skröplighet" och har i v. 37 sagt: "wi öswerwinna", således att wi
skrida — och då gäller alltid denna wissa försäkran, att ingenting skall kunna skilja oß ifrån Guds kärlek, som är i Christo
Jesu, wär Herre.

Swarten bob, eller lif. — Ingenting fall kunna ftilja of ifrån Gude karlet. ide ene fjelfwa boben. Doben har en bofter anblick, som wäl kan profiwa war tro på Gude karlet. Jag fall nu ide blott stiljas från hela betta lisvet och lemna allt hwad

Mit Ordet bod alltid tilltalar ofe, att Berren bod fager till og: "Bafer och beder" etc. "war trofast intill boben" etc. ja, att Apoftelen fager till fina trogna: "Staffer med fruftan och bafwan, att 3 falige marben" - fabant ftriber alleintet emot ben fanningen, att bet ar blott med Buds maft, wi bewaras till falighet. En faftan allt bwad lif och fraft beter ar endaft Berrens merf och gafwor, ar bod of anbefaldt att brufa medlen, att bora Bans roft och fota benna nad och fraft af Bonom. Dd faftan wi ide ens tunna gora nagot fabant, forran Ban forft tommit till of, få tunna wi dod gora bet ta, nar San fommer och wertar pa of. Larorift ar bar bet befonnerliga fammanhanget i Bbil. 2: 12, 13, ber Apostelen fager: "Staffer med fruftan och bafwan, att 3 falige marben; ty Bud ar ben, fom mertar i eder bade milja och gerning, efter fitt goda behag." Dan funde toda att bari ligger en motjägelfe, ba bet fages att wi fola faffa mar falighet, och på famma gang att bet ar Gud fom wertar bate wilja och gerning; men tanten ar bar lita naturlig, fom om nagon pa waren fabe till landtmannen: Gtaffa big nu en god fford, to nu gifmer Gud regn, fol och wartlighet. Inmander da odlaren: Jag formar ide att fapa ett enda ftra på min ater; ja fmarar man med ratta: Rej, ide ett enda ftra fan du fapa; allt bmad lif och fapelfe beter, ar Berrens wert; men brufa medlen, afta på tiden, ploja och uttafta faden, det tillborer big. Allteles ja ar bet od i bet andliga. Allt bmad lif och fraft beter, ar endaft Berrens wert; men of bar San anbefallt att bruta medlen, bora Sans ord, rabas for mart bierta, for diefmulen och merlben, och anropa Sans nat och hielr. Alla dem fom få gora, fall San gifma in nab och fraft till babe wilfa och gerning. Ea ar Bans goda

har spefelfatt mig, utan jag fall nu gå in i den bemlighetefulla ewigheten. Och min fropp, som jag allt härtills frott och wardat, fall nu förftoras, upplofas, formultna. Sabant ar for naturen alltid nagot hemftt och tan afwen bos Guds wanner mada hapnab, ja, en undran buru be ba aro i Sans farlet, nar San later benna förfträdelfens tonung tomma öfwer bem. Doben är ju fondens lon. Sadana betraktelfer kunna wal medfora en pröfning. Men trons blick genomtränger äfwen dödens mörker och fer annu har ett ftort lius. Langt ifran att ftilja of fran Gubs farlet, ar boben twartom Bans eget fandebud att bringa of hem till hans rolighet. Om min jordifte konung egnar mig fin höga manfkap och han flidar till mig en tjenare, som har af naturen ett fträft och dyftert anfigte och nu är befonnerligt fladd, men bar mig ben glada tidningen, att konungen will fanka mig en hög äreplats i fitt rite, med flera konungeliga nadebewis, få bor tjenarens utfeende ide forbrylla mig eller minfka min gladje. Döben är ett sadant fändebud fran mar himmelfte Ronung. Ban är en förklädd räddare från allt mitt elande. Han liknar kop-parormen i öknen, som wäl hade utseende af en orm, men ide hade något gift, utan war twärtom räddningsmedlet för de af ormagiftet lidande. Doden befriar ffalen fran all def fondanod att den nu ma bekladas med fulltomlig helighet och frid. Doben är en befonnerlig raddare; to fastan ben fjelf ar en werkan af fonden, få bar ben nu ben kallelfen, att allbeles gora flut med synden och alla bennes bedröfliga werkningar, och föra of till det fullkomliga liswet, det ewiga ljuset, den ewiga friden. Sadant har Christi dod och uppstandelse uträttat. Och om an froppen liber och äfiven fjälen känner nagon oro i dobens morka dal, fall dock samme hulde Frälfare, som under liswet få troget uppfölt och följt of, då wara när of, ja, då allranärmast; th "Bans helgons dod ar dyr hallen for Honom". Doden fall ba wißt ide ftilja of ifran Gude farlet.

Iche heller lifwet. Uti betta korta ord, "lif", innefattar Apostelen här alla de faror och swärigheter, som Guds barn hafma att genomgå under beras wandring i benna werld, då de alltid bära hos sig ett fruktanswärdt förderf och äro omgisna af många farliga siender, blottskällda sör skadliga inslytelser af tibens werlingar, af lycka och olycka o. dyl. Ned blicken på allt sädant gruswar sig mången trogen mera för liswet än för döden, och tänker: Om sag skall länge bliswa i benna farliga werld, hwem wet huru det går mig? Huru skall sag genom alla liswets werlingar alltid behållas i nåden och Guds kärlek? Då säger Apostelen: Så mäktig, trosast och beständig är den gode Herdens omwärdnad om os, att ingenting, hwad någonsin kan möta os under hela wärt lif, skall förmå att rycka utur Hans armar det sår, som hörer Hans röst. Han skall wara när os alla dagar; Han skall alltid höra wära böner och skå os bi, hwadhelst som

hotar of. Sela wart lif, med allt hwad berunder innefattas, fall ba ide "filja of ifran Guds farlet i Chrifto Jefu".

Eller anglar. Da ordet angel foretommer i Striften utan nagon widare tillfats, få betecknar bet alltid be goda anglarna. Rar be fallna, onda anglarna afpftas, få tillagges alltid nagot ord fom angiswer betta, fasom ba i Dlatth. 25: 41 talas om Diefwulen och "hans änglar", i 2 Cor. 12: 7 om "fatans ängel" D. f. w.; berfore mafte med änglar har menas be goda ang= be goda ang= larna. Dien bå fan alltid anmartas: Buru funde Apostelen upprafna anglarna ibland hotande foreteelfer, bå anglarna albrig funna wara fiendiliga mot of, utan twarom aro fatte till tjenare for bem, fom faligheten arfiva fola? (Gbr. 1: 14.) Derpa fwaras med ratta, att bet juft tillbor Apoftelens talefatt, nar ban will uttroda fig ratt fartt, att ban ba antager afwen bet orim. liga och omöjliga, för att göra fin framftällning befto fraftigare. Wi hafwa barpa ett upplyfande exempel i Gal. 1: 8, der ban "Om od wi eller en angel af himmelen annorlunda prejager: bitade Evangelium for eber, an wi eber preditat hafwa, han ware forbannad". Apostelen will falebes faga: Om bet cet wore möjligt, att fjelfma anglarne, besje ftarte bjeltar, ftribbe emot of, få ftulle ide ens besje formå att ftilja of ifrån Gubs tarlet. Gå ftor och mattig ar Ban, fom ar med of, att ide ens be mattigafte fapade frafter forma nagot emot of.

Eller förstadömen, eller wäldigheter. — Man har haft vista tankar om Apostelens mening med dessa ord. Somliga haswa tydt dem på jordista förstadömen och wäldigheter, andra åter mena att Apostelen äsystat förstadömen och makter i änglamerlden; och utan twisvel är denna sednare mening den riktiga. Ty först se wi, att Apostelen just brukat samma ord, som i texten förekomma, om olika änglamakter, både de goda och de onda; ssom då han i Eph. 1: 20, 21 säger, att Christus är uppsatt på Guds högra hand i himmelen "öswer allt förstadöme, wälde, makt, herradöme" etc. och då han i Cap. 3: 10 talar om "sörstadömen och herradömen i himmelen", samt i Col. 2: 15 om de onda "förstadömen och wäldigheter", hwilka Christus "blottat" eller aswäpnat. Och sör det andra, hade Apostelen redan förut (v. 35, 36) handlat om hwad jordens mäktige kunna tillsoga oß och är nu med sin tanke i den högre, ospnliga werlden. Sammanhanget säger oß således, att han här talar om olika änglamakter, goda eller onda, och will säga: Skulle och hela andewerldens högsta makter lägga sig emot oß, så skall dock allt wara sörgäswes; wi skola uti allting öswerwinna; en så mäktig och trosast Derre och beskyddare haswa wi i Honom, som oß älstat och i sin död krossat alla wära sienders makt.

Eller be ting fom nu aro, eller be ting fom tilltomma ftola. Hwarken bet wi nu werkligen erfara af pröfningar och frestelser, eller bet wi kunna tanka of nagonfin i tiden skola möta,

stall förmå stilja oß från Guds kärlek. Apostelen innessuter i ofwanstående uttrock allt hwad som söreter sig inom tiden, iche blott hwad någonsin kan möta oß under war jordiska wandringstid, utan pek de ottersta händelserna inom sjelswa werldsäldern, t. ex. den sista förstörelsens och den allmänna werldsörandens sasawäckande söreteelser. Han will säledes nu korteligen sägas Alldeles intet af allt hwad någonsin kan bekomra oß, ware sig något närwarande, eller blott tänkbart och mösligen kommande ondt, skall förmå att skilja oß ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu, war herre. En så mäktig och trosast hjelpare haswa wi.

Gler höghet, eller djuphet. Aimen besfa ord bar man förftatt på olita fatt, an om himmel och helwete, an om högfta lyda i werlden och djupafte elande o. f. w. Men da man betänker, utom ordens egentliga betydelse, "hojd eller djup", fornämligaft deras fammanhang med be foregaende, fom omfattade all tib, få ar utan twifwel ben meningen riftigaft, att Apoftelen har, med "hojd" och "bjup", welat omfatta allt rum, och faledes uttrocka den ftorartade tanken: Allt hwad inom tid och rum begranfas, faledes, allt bivat fom finnes utom fjelfwa ben Danb= lige, och jom alltid ftår under Sans allsmäftiga hand, ftall wara alltför swagt för att kunna ftilja de troende ifrån Honom. — Men ta netas ide, att inom tid och rum omfattas od alla frestelfers böghet och bjuphet, alla ludans eller arans böjder och alla elandets eller föraktets bjup; alla den falfka andlighetens bogfarande inbillningar, ja, alla boga uppenbarelfere uppblafande matt, och å andra fiban alla anfättelfere brufande bjup. Do äfwen allt sådant fall wara Honom underdanigt, at hwilken gif-wen är all makt i himmelen och på jorden, och hwilken så wäl tan "nederflå all boghet, fom fig upphafiver emot Sans tunftap", fom San od genomftabar all "fatane bjuphet" och fan med lattbet gora ben till intet. - Allt betta ar fannt och trofteritt; men utan twifivel ar bock, fafom forut fades, Apostelens tante, att bar omfatta allt bivad inom tid och rum begränfas, for att ratt ftarkt uttrycka, att alldeles intet fall forma ftilja of ifran Guds färlet.

Eller något annat freatur, d. ä. "nägot annat stapadt". Med detta tillägg spnes Apostelen i sin triumserande troß-wishet slutligen wilja jäga: Kan ännu något stapadt tänkas, som icke är innefattadt inom tid och rum, jå trotsar jag ock detta. Och dermed har han sullkomligt uttömt begreppet af allt hwad i werlden är, utom Gud; han har då här sullständigt sörklarat, att alldeles intet, som tänkas eller nämnas kan, skall sörmå skilja dem, som frukta, tro och åkalla Herren, ifrån Hans nåd. Nej, hwarken med laglig rätt (v. 33) eller med wäldsörande makt (v. 35) skall någonting kuma skilja de troende från Guds kärlek. Sådan är den saliga trygghet, wi skulle haswa i war mäktige och trosaste Gud. Sådan salig trygghet har Herren sjelf, med

många kraftiga trösteord ofta welat ingiswa sina swaga, men troende esterföljare. Han har sagt: "Frukta dig ide, du klena hjord; ty eder Faders godwilje är så, att Han will giswa eder riket". "Frukta dig ide, du mask, Jacob, du fattiga hop, Jörael; Jag hjelper dig, säger Herren, din förlossare, den helige i Jörael". Så öswerwinna wi då uti allting genom Honom, som oß älstat hafwer. Mydet skall pröswa, fresta och bekymra oß; men ingenting skall "förmå", säger Apostelen, — åter ett ord, som uttrpester att här talas om en skrid, likasom orden "öswerwinna" och "skilja" sagt oß detta — ingenting skall "förmå skilja oß ifrån Guds kärlek".

Buds farlet, fom ar i Chrifto Jefu, mar Berre. Smad Apostelen forut (v. 35) fallabe "Chrifti farlet", bet uttroder ban bar falunda: "Gude farlet, fom ar i Chrifto Jefu, war Berre". Dermed fager ban of ide blott, att Bud och Chriftus aro ett, att Chriftus ar Gud, efter Chrifti farlet och Gude farlet ar ben= famma; utan har aro od andra tröftliga och tantwarda förhållanden att marta. Forft bar Apostelen med orden, "Gude farlet, fom ar i Chrifto Sefu", latit forfta, att han ide afpftar ben allmanna Gube farlet, hwarmed Gud alftar och mardar allt bmad San fapat; utan att bar talas om ben boga forbunds: tarlet. hwarmed Gud alftar dem, fom "aro i Christo Jesu" (v. 1) aro Gude Sone lemmar, broder och medarfwingar. Detta ar ben farlet, hware bojb och bjup all war funftap öfwergar (Gpb. 3: 19). Zant, bå Berren uttrodligt fager, att Fabren alffar of med ben farlet, hwarmed San alffar Sonom, ben enfodde och älstelige Sonen (Joh. 17: 23). — Ja, med dessa ord, "Guds tarlet i Christo Jesu", erinrar Apostelen om den djupa grunden till benna farlets bade bojd och orubblighet. Gud alffar of nem= ligen "i Chrifto Sefu" - ide for nagot fom wi aro i of fielfwa, utan for det, fom Chriftus ar, gjort och gor for of - Dan ftabar of i Chriftus och alffar of for Sans ffull. Gabes bet blott i allmänhet, att Gud alffar of, så fulle wi alltid, när wi rätt kände och betänkte mara många synder, komma i twiswel och faga: Buru tan Gud alfta fatana fondfulla warelfer, fom wi aro? Och burn kunna wi wara wissa om att forbliswa i Bans farlet, ba wi annu bagligen fonda emot Bonom och uppmada Sans wrede? Derfore framballer Apostelen bar Chriftus, Iwilken ar benjamme i gar och i dag och i all ewighet, fasom grunden och bet egentliga foremålet for denna farlet, på det, nar wi fe mara funder och fanna of marda Gude wrebe, wi litwal ide matte migtrofta på Bane farlet, utan ffaba och betanta hwad wi hafwa i Chriftus, i hwilken wi are försonade och hafwa en ewig rättfärdighet. Derfore upprepa Apostlarne få idkeligen och öfwerallt be orden: "i Chrifto Jefu", "genom Jejum Chriftum"; bet ar blott Chriftus, Chriftus i alla beras tal och ffrifter; bet är blott i Chriftus, wi hafwa allting, allt Fabrens wälbehag, all nab och falighet. Wi aro "utwalda i Chrifto fore werldens

grundläggning"; "Gud hafwer gjort of täcke i Honom, som kar-kommen war" o. s. w. När da Christus är det egentliga föres målet för Fadrens karlet, sasom Sans röst från himmelen sade: "Denne ar min fare Son, i hwilken jag hafiver ett godt behag"; få alftar Ban od alla bem, fom aro i Bans Con, med en einig färlet. At Sonen hade Ban gifivit dem fran ewighet, och med Sonom forenat bem i tiden, på det Ban nu matte kunna fritt älfta dem i Sonom och genom Sonom. Likasom Johannes fager: "Den Sonen hafwer, han hafwer lifwet; th lifwet ar i Band Son"; ja will Paulus har faga, att den som ar i Christo, han hafwer Guds karlek, th Guds karlek hwilar blott öfwer Christus. Sabant bora wi bjupt fasta i mart hjerta, och weta, att det ar omöjligt att Bud tan alfta of, om San fer pa of och broad uti of ar; att bet ar endaft "i Chrifto Sefu", wi hafwa Gube farlet. Den till hwilfen grad Gud mafte alffa bem, fom Ban fer och alftar i fin Con, bet öfwerftiger wißt alla ma= ra tantar. Tant amm en gang, nar Chriftus fabe till gabren: "Du alftade dem, fajom Du mig alftade"! (Joh. 17: 23.) Bar jag med all erhållen tuktan och nad blott kommit derhan, att jag nu ide mer kan umbara Christus, utan dagligen behöf: wer Bonom, få larer jag wisferligen hafwa Sonom; och ba fall jag faledes wara af Gud alftad med famma karlet, hwarmed Han alftar fin Son. Ar detta fanning, fă ar det dock allt for fort, for att få rum i mitt tranga, otrogna hjerta. Gud öppne of ögonen och förote of tron!

Domwända mennisser wilja inbilla sig en Guds kärlek ntom Sonen, eller att de stola kunna nalkas Gud och erhålla Hans nåb blott genom Hans hjertas barmhertighet, utan någon förfoning, utan att de bliswit rentwagna från sina synder i Christi blod. Dessa förgäta och trampa under sina sötter Guds rättstärdighet, och stola sist sinna sig bedragna. Hela Skristen wittnar, att Gud ide kan wara nägon menniska nådig, utom i Christo; menniskans synd och Guds rättwisa förbjuda det. Det är endast säsom delaktige i Sonens försoning, wi äro täcke för Guds ögon. "Det är intet annat namn under himmelen menniskorna giswet, i hwilket de kunna salige warda" (Ap. G. 4: 12). "Den ide haswer Sonen, han haswer ide liswet; ty liswet är uti Gnds Son" (1 Joh. 5: 11, 12). "Den som ide tror på Sonen, han skall ide så se liswet, utan Guds wrede bliswer öswer honom" (Joh. 3: 36). Såsom intet hus i Egypten war skyddadt för mordängelen, med mindre des dörrträn sunnos bestrukna med påskalammets blod; så skall ingen menniska undgå Guds wrede, när Dan kommer till att döma sordens kreks, med mindre hon är twagen och tecknad med Guds Lams blod. Sådant säga oß

od beefa ord: "Gude tarlet i Chrifto Jefu".

Men är det nu endaft i Chriftus, Gud älffar of, då mafte wist Dans kärlek wara ide blott öswermattan ftor, utan od oföranderlig, oombytlig och beständig, så att den ide beror af

battre eller famre ftumber och perfoner. To beror Gubs farlet af of, få att Ban affenr och bortwifar en fwarare fondare, eller San upphörer att alfta of, bå wi på nagot swarare fatt forgatt of, bå mafte ban ide alfta of endaft i Chriftus, utan atminftone till nagon bel grunda fin nat på war wardighet och frombet. Dien ba ar allt Gude Evangelium tillintetgjordt. Ty belt annat fager of Gut genom hela Striften. Lofwatt ware Berrens namn! San fager of, att bet ar forbi med all war warbiabet; att "intet fott tan af lagens gerningar warba rattfarbigt for Donom"; att det ar blott i Sonen, San ar of nabig. Derfore ar bet od Sans luft, babe att gora afwen be ftorfta fondare faliga, nar be fly till Sonen, och att beftandigt forlata of allt bwad fyndigt, fom annu bor i wart fott och ftundom twwarr utbroter. Berren fallar be ftorfta fondare till fin nab och fager: "Om ebra fynder an wore blodroda. fola be bod warda fnobivi= ta" (Gi. 1:). Sabant fter wisserligen blott genom Conen genom twagningen i Sans blod. Ju ftorre sondare genom Bonom fralfas, besto storre blifwer Bans ara och pris. San ar och blott derfore kommen till werlden, att San fulle "fralja fyndare" och gora förifractta jondare en oformodad nad. Mar Simon Betrue, fatert i medwetande om nagra brott mot Gude bud, utropade: "Berre, gad ut ifrån mig, ty jag ar en fondig mennifta", få fict ban i famma ögenblict ide blott nat, utan od ben boga tallelsen att bliswa en Apostel — märk just då han trodde att Herren skulle fly för en så "syndig menniska". Då Herren Chris ftus ingid i paradifet, medforde Ban fafom fallftap. ide en angel, utan en roftwares ande - for att falunda faga of, att be största syndare aro föremal för Bans fralfande nad. "Der fyn-ben öswerflödde, der öswerflödde naden mydet mer". Om war ftuld racter allt upp till himmelen, så ar naden högre an him-Detta fommer beraf, att ben grundar fig på ben Bog= ftes vandliga forfoning, att bet ar blott i Chriftus, Bud ar of nabig. Derfore fralfar Ban od de owardigafte fondare. — Dien på famma grund mafte od benna nab wara en ewig och orubblig nat, mafte ben ide forminftas eller rubbas genom mara funder, utan innebara en beständig forlatelfe. Gabant fe wi od i Chrifti vaflatliga mildhet emot fina larjungar. Forderfwet framtrade dagligen bos bem, wi fe hurn ofta Ban ftraffade och rattade bem, men San uteflot bem albrig fran fin nab. Ban gaf od bem bet bubet, att be fulle beständigt forlata audra -"ide blott fju ganger, utan fjutio ganger fju", d. a. beftandigt och wi aro fast ofwertugade, att Ban ide wille bet be ftulle gå langre an San uti forlatandet, man att Ban fatert will fjelf få forlata fom Ban larde of att gora bet. Den nu fager Ban: "Om din broder ffu ganger om dagen broter big emot, och ban fju ganger om bagen wander fig om till big, fagande: Det ang= rar mig, få förlåt honom" (Luc. 17: 4). Gådant är bå Guds förlatante, efter Dan lart of wara barmbertige blott få, fom ben

himmelfte Fabren barmbertig ar. Sans förlatande ftall faledes wara alldeles beständigt och utan gräufer, få länge wi blott med ånger och tro hanga wid Honom. Saban ar ben nad, som ar grundad endast på Christus. Sabant stola wi besinna wid orden "Guds karlet i Christo Jesu, war Herre".

Och nu har Apostelen har med en triumferande tro8=wißhet förklarat, att ingenting i hela werlben fall formå ftilja of från benna Guds färlet. Först bar ban fagt, att mara egna synders brottslighet ide fall gora bet - "hwilken will aklaga?" har ban fagt; "bivilten will fordoma?" "Gut ar ben. fom rattfarbigar"; "Chriftus ar ben, fom libit boben" o. f. w. Geban bar han fagt, att ide heller nagon waldförande matt fall filja of från Christi farlet, bwarten "bedröfwelfe, eller angeft, eller forfoljelfe", ja, ide ens de mättigaste frafter inom hela stapelsen. En så trofast och allsmättig frälsare haswa wi. Så länge och så ofta wi fly till Honom, stola wi allting öfwerwinna, ja, "mer än öfwerwinna", jäger Apostelen. Hwarthelst wi wända wara ögon inom bela fapelfens omrabe, fola wi inga frafter finna, fom forma filja of ifran Gude farlet. Ge wi uppat eller ned= åt - till himmelen eller till helwetet - till allt hwad inom rymden och tiden finns, till allt bwad fapadt är — intet enda freatur, ej beller alla tillhopa ftola forma nagot emot bem, fom hafwa Gud för fig. Uti allt öfwerwinna wi genom Honom, fom of alftat hafwer. San, war Berre och wart hufwud, hafwer all matt i himmelen och på jorden; och i Bane farlet ar en bredd, en langt, ett bjup och en hojd, som all funftap öfwergar. "Berre, din godhet rader få widt fom himmelen ar, och din fan= ning få widt fom ffyarna gå. Din rättfärdighet ftar fasom Gude berg, och bina ratter fafom ftora bjup". "Derfore frutte wi of intet, om an werlben forginges och bergen midt i hafwet fjonte; om an hafwet rafade och fwallade, få att för deß bullere ffull ber= gen omfullfölle".

Med en sådan stark trosfrimodighet har Apostelen flutat det= ta herrliga Capitel, och till en faban trosfrimobighet bar ban här welat uppmuntra alla Gude barn. En jaban troefrimodighet är od af högsta wigt att ega. Den utgör liswet och fraften i bela war driftendom. "Frojd i Gerranom fall wara eber ftart= Mar wi kunna af hiertat tro, forft alla wara fonders förlatelfe, ja, att wi nu are Gude barn och wanner och himme= lens arfwingar, att Gud un ar nojd med of, ide for nagot fom i of finnes, utan for fin alfflige Gons ftull; och feban, att Ban od will fora of anda fram till himmelen, will med ewig nad och huldhet följa of genom hela lifivet, ftyrka, stödia och bewara of da, och först da, när wi hafwa en sådan tillförsigt till Gud, da hafiva wi od en hjertlig luft och en öfivernaturlig fraft, att gora och lida något för Hans ftull. Wi böra albrig förgäta att ftyrka wara ffalar med be herrliga troftegrunder, Apostelen i bet=

ta Capitel framftällt. De bora utgora war dagliga betrattelfe, till naring for tron, hoppet, farleten och talamodet. Apostelen bar i betta Capitel framftallt be oförlifneliga formaner och falige bet8-fatter, fom tillbora alla dem, bwilfa aro i forening med Desfa formaner och falighete-fatter aro få fora och Christus. berrliga, att om wi med wakna finnen funde ratt tro och betan= ta bwad be innebara, få flulle wi mal af ibel glabje ropa ett oupphörligt: "Ara och lof och pris och tad ware war Gud! Ja, wi ftulle, albrig mer lata nagot, jom timligt och andligt ar, bebröfwa och nedstämma wart mod, utan halla allting for ringa

och obetydligt emot detta enda ftora och ewiga goda. Ep betänkom blott hwad Apostelen bar förkunnat of. Den första af de trognas oförlikneliga förmaner war den, att ingenting fall wara bem till fordomelfe. Forfta orden i Capitlet wore beefa: Gå ar nu intet fordomligt i bem, fom aro i Chrifto Jefn. Tant bwilken outfäglig forman, att wara i ett fabant förbund med Bud, att bwadhelft fondigt och förfträckligt i mig ar, bet litwal altrig fall wara mig till fortomelfe! Tant bwilta ord: "Så är nu intet fördömligt (eller "ingen fördömelfe") for bem, fom aro i Chrifto Jefu!" De benna fribet ega wi endaft berigenom, att wi aro i Chrifto Jefu. Da aro wi frigjorde fran lagens falighetewilfor. De faban fribet ifran lagen eger jag på ben fafta grunden, jom i v. 3 omtalas, neml. att "bet fom lagen ide funde aftadfomma, i bet ben wardt forfma= gad af fottet, det gjorde Gud, fandande fin Son i fondeligt fotts lifnelfe" etc. Emedan faledes lagens fordomelfedom for mar fond drabbat det oftpldiga Lammet, ja are wi nu fria fran for= bomelfen, fola aldrig bomas efter lagen, utan efter Chrifti for= tjenft, och faledes wara i Guts bogfta nad for ewigt. Tant bwilken nab! Da wi på bet bittrafte erfara, att lagen ide fan äftadtomma bos of bwad den prear, utan, fastan wi od genom naden blifwit upa menniftor, wi dock aro langt ifran att wara och göra allt hwad lagen affar, utan wi fonda i mangahanda matto bagligen; bå fola wi annu till mar troft bora be orben, att juft detta, fom lagen ide funde aftadtomma, i det ben wardt forfwagad af fottet, bet gjorde Gud, fandande fin Son - och att det derfore finnes "ingen fordomelfe for dem, fom aro i Chri= fto Jesu". D, hwilken salig trygghet och hwila! D, hwilken ewig nat! Buru fola wi i tib eller ewighet funna nog prifa Gud och Lammet?

Den andra bar framftällda outfägligt ftora formanen war ben, att wi ochfa hafma ben Beliga Unda i mara hjertan, hwarigenom wi nu blifwit nya menniffor, "are andeligt finna= be" och "wandra ide efter köttet, utan efter Anden" (v. 4-13). Tänk bwilken nad och gafwa det ar, att med allt det grufliga förderf, wi annu kanna i bela mart mafende, wi likwal ide kunna neta, att wi dock genom naben blifwit nya menniftor, fom

nu wandra en helt annan mag an bela werlben, och bet ide blott utwärtes, efter nagra nya lefnadbreglor, fasom ffrymtarne gora, utan att wi fatt ett alldeles nott finne och hjerta, få att wi nu betratta och halla alla fater annorlunda an forut. Apostelen fa= ger: "De som andelige aro, de aro andeligt finnade; men de som köttelige aro, be aro kotteligt finnade." Wi erfara, att huru fröpligt det an ofta gar med lefwernet, wi dock hafma ett finne, fom under alla werlingar af battre och famre ftunder ar betfamma, få att när allt går rätt och wäl efter Unden, då äro wi glada och förnöjda, men när funden öfwerrumplar of. bå iba wi och forftradas. Sabant wittnar, att finnet ar heligt. och ar betfamma under alla ffiften. Detta finne gor, att mi modet mer alfta bivad heligt ar, an wi kunna med ord och gerning utfora bet; ba beremot "fotteligt finne ar en fiendfap emot Gud och ar ide Gude lag underdanigt" (v. 7). - Men genom den inneboende Unden hafma wi ide blott ett nott hjerta och finne, ny luft och nytt omdome, utan hafma och till hela mart lif blifwit nya menniftor, få att wi nu afwen tala och lefwa an= norlunda an förut, bwilfet sielfwa werlden fer, få att bon der= bfwer förargas. Wi fara efter att följa och bekanna Chriftus, att alltmer boda wart onda fott och beframja war Berres ara och menniffore bafta. Swad haruti brifter, bet utgor mar ftorfta forg och plaga, hwilket likwal bewifar att finnet ar beligt, ja fannt Davids beliga finne framftar afwen i hand bittra klago= pfalmer, faftan ban babe fwara fonder att begrata. Den allt betta, nemligen att wi falebes unbfatt ben Beliga Unda och genom Sonom blifwit nya menniffor, ar ju od en öfwermattan ftor nad och gafwa, for bwilken wi aldrig itiden kunna nog prifa

For det tredje förklarar Apostelen, huru allt detta bewisar hwat wi nu egentligen aro, nemligen "Guds barn" — Guds arn på jorden - och detta i en jå fann och werklig mening, att wi od aro "Guds arfwingar" och "Christi medarswingar" (v. 14—18). Ja, wi aro Guds barn i en så hög och fann mening, att Apostelen i v. 29 fager, bet wi aro "bestarbe att warda Gude Cone belate lifa" och att "San fall wara ben forft= fobbe ibland manga brober". Gor bwilta orb! Detta ar ju en herrlighet, som går jå widt och högt öfwer alla wara taufar och finnen, att wi aldrig i tiden kunna tro nagot få ftort om of. Wi weta wal af allt Gude ord, att betta, wart barnaftap bos Bud, ar fjelfma malet och fumman af allt hwad den treenige Guben gjort for of; to till fina barn bar Gud i begonnelfen of; till wart barnaftape aterftallande har Gude Son blifwit mennifta, blifwit war forfonare och mart offer; till Gude barn bar ben Belige Unde fodt of på nott: men faffan wi fabant tro och weta, ar bod ffeliwa faten få alltfer ftor, att den ide far rum i mara bjertan. Wi fe bet, wi tro bet. men tro bet bod ide ratt. En tant blott hwad fabana ord innebara:

"Guts barn" — "Guds arfwingar" — "Christi medarswingar" — "Christi bröber" — "Pan stall wara ben förstsödde ibland många bröber". Finge betta rum i wara hjertan, så att wi kunde rätt tre och besimna en såban hög nåd, då skulle wist ingenting i hela werlden sedan röra oß, nej, wi skulle i stor salig förundran "warda såsom drömmande" och sæte weta om wi ej redan wore i himmelen. Låt sedan hela liswit härnere warda mörkt och allt bittert komma öswer oß — då wi i sådan werklig mening äro Guds barn, att wi och skola blisva Christi medarswingar och Hall warda den "förstsödde ibland många bröder", så är allting deremot så ringa och obetydligt, att det kan wara betsamma hurn det är, ondt eller godt — wi äro Guds barn, och då är allting saligt, då skall allting sluta med herrlighet.

Men betta ar ben fjerbe ftora och omatliga frojbetallan, fom Apostelen bar omtalat, neml. att wi ide blott reban aro Bude barn, utan att wi od, efter betta oftadiga, buntla och jem= merliga lifwet på forben, fola "tomma till herrligheten"; att nagon med all tidens wedermoda oforlifnelig "berrlighet på of fall uppenbaras" (v. 17, 18) Ja, få fannt wi har aro få werklige Gube barn och Chrifti broter, att wi od "liba med Conom, fola wi od med Donom komma till herrligheten", fager Apostelen. "Aro wi barn, få aro wi od arfwingar". Detta ar ben allt öfwerwagande flut-troften, om bwilken Apostelen anda ifran v. 19 och till Capitlets flut welat örwissa of. Och han bar till betta andamal aufort manga pttre tecen jemte be bjupa ewiga grunderna for wigheten berom att Gud werkligen will fora of anda fram till himmelen. Det första bland besfa pitre teden och wittnesbord for bet faliga boppet, ar bet, fom ban få uttroder, att "freaturens högeliga aftundan mantar efter att Guds barn ftola uppenbaras", b. ä. att hela ben fonliga ftapelfen ir uti ett fabant flid, fom få allbeles ftriber emot ben ftore, gobe Gubens ändamal och affigt, i bet be fapabe tingen ide nu få tjena Guds barn och det goda, ntan for det mefta tiena Gute fiender och forfmadare, ja, tiena fonden och bjefwulen (uti bennes onda ftraf= wande att forfora och frata of) - betta arnagot få ftridande mot Gude goda affigter med flapelfen och menniffan, att hwar och en mafte infe, bet nagon annan tingens ordning ar att wanta. Om benna fapelfens fudan under fitt fortrod fager Apostelen, att ben ar "wanfeligheten underkaftad emot fin wilja, men for Bans full fom benne underfaftat hafwer, på en forhoppning; ty freaturen Rola od warba fria af forganglighetens tralbom, till Gubs barns herrliga frihet" (v. 19-22). Detta ar bet förfta, Apostelen bar anförer, fasom ett pttre teden och wittnesbord, att wi hafwa en annan och herrlig tid att wänta. - Det andra wittnesbordet for betta faliga bopp, fager Apostelen, ligger uti Guds barns egen fudan, eller otillfredeftallba belagenhet på jorben, ja, i fjelfma hoppets natur, fom wittnar att wi ide annu aro komna till wart ratta lif, hwartill "Andans förstling" uti

of utgor ett ferebud (v 23-25). Förft tan ett få halft och fudande lif, fom betta, albrig utgora bet bela, fullborbabe wer= tet, hwartill ben ftore Guben fapat, aterloit och helgat of. Deh for det andra kunna wi annu alltid fraga: Dwarfore ftulle Gud gifiva of fin Anda, werka i of ett andligt lif, belga, tukta och uppfostra of, om Ban ide amnade gora of ewigt faliga? Detta war faledes bet andra tecknet att wi hafwa ett fullfomligare lif att manta. - Den tredje bar anforda grunden for mart falighetshopp war den, att, burn for war froplighet an ma wara, afwen faban, att wi ide ene funna "bebja fajom bet bor fig", Unden fjelf hjelper of och "manar godt for of med outsäglig fudan". Deh benna judan, om och for of dold och obetydlig. blifwer alltib fajom ett mäktigt ropande upptagen och fattad af Bonom, fom wet broad Andens finne ar (v. 26, 27). Afwen betta war en ljuflig troft, neml. att ba wi liba af ftor ftroplighet och tycka of ide ene fimna bedja, fnappaft fuda, ja ftall fjelfma Unden forfa for allt, San fall ba bielpa allt, och Gud fall i Band sudande uti of hora bet fraftigafte bonerop. - Den fferde grunden for wart hopp om en lycklig framkomft till det faliga malet, ligger beri, fager Apostelen, att om od ide allting blifwer wal har på jorden, utan, med allt wart och Undens judande, mydet annu fones forbliftva ondt och olydligt, Gud lifwal fall regera bet till wart bafta, ba lifwal Gud blifwit of få bur, att allting drifwer of till Honom. Apostelen fager: "Wi weta, att bem, som hafwa Gud far, tienar allting till det bafta". Och berom bora wi wara fullt forwissade, sa saunt Gud hafwer ett faft och ewigt "uppfat" att gora alla bem faliga, fom tro på Go= nen, och efter betra uppfat afwen reban fallat of till fitt naberife (v. 28). Da Ban berjemte alltid "forutfett", forut wetat. bwilla fom fola tro intill andan, få bar Dan od "beffart", forutbestämt alla besja till att blifiva Bans Sons belate lite. Du bar San aldrig lemnat fitt wert ofullandadt, utan bar alltid gifwit desfa fina utwalda all den nad, fom till nämnda faliga flut fordras; dem har Han alltid kallat, dem hafwer Han gjort rättfärdiga och dem hafwer San gjort herrliga (v. 29, 30). Bå fådana fasta grunder for war troft, trotfar un Apostelen allt bwad i werlden ar, att ingenting fall forma nagot emot of han fager: "Ar Gud for of, ho fan mara emot of?" (v. 31) Ja, ban uppfordrar of till efterfinnande af Gute fierfta tarlete= bewis och fragar ater: "ban, fom ide hafwer fonat fin egen Son, ntan gifwit Bonom ut for of alla; huru ftulle Dan oct iche gif= wa of allting med Honom?" (v. 32). Och berpå uppräknar Apo: ftelen allt bwad nagonfin fan befymra of, mot bwilfet allt ban anförer ben mattigafte troft. Ban namner forft famwete betym-ren, fom tomma af war fond, och fager: "Gwilken will atlaga? Dwilten will fordoma ?" och ftaller mot hwarje betymmer blo tt Gub och Chriftus, jagande: "Gud ar ben, fom rattfardigar"; "Chriftus ar ben, fom lidit boben; ja, Ban ar od ben, fom uppwäckt är, den och fitter på Guds högra hand och manar godt för oß" (v. 33, 34). Derefter uppräknar han och de mest bekomrande vitre pröfningar och fäger: "Do kan kilja oß ifrån Christi kärlek? Bedröswelse, eller ångest, eller förföljelse, eller hunger" etc. "Uti allt detta öswerwinna wi genom Honom, som oß älskat haswer" (v. 35—37). Och så slutar Apostelen med triumssången: "Jag är wiß derpå, att hwarken död, eller lif, eller änglar, eller förstadömen, eller wäldigheter, eller de ting som nu äro, eller de ting som tillkomma kola, eller höghet, eller djuphet, eller något ananat kreatur skall skilja oß ifrån Guds kärlek, som är i Christo

Jeju, mar Berre".

Swilten ar ben brift, fom ide tan follas på betta ben Bubomliga farletene ritafte fruttfalt? Swilten bedrofmelje tan ide bar lindras, ja, forwandlas till glatje? Swilka far kunna ide bar belas, bwilten fruttan tan ide bar forftingras? Da bu ar en Jesu wan, da bu far efter att wara bet; da bu bar en forssprare nar Fabren, genom hwilken du ar fri fran dina synder och all fordomelse; da du ar ett Guds barn, en Christi "med= arfwingen; bå ben Belige Unde ar big gifwen till hugfwalare och ledare; ba du ar wiß om en allemaftig hielpare i all bin fivag= bet : biwab tan ba nebtrocka bin glabje, bin troggbet, bin frib? Bröfningar och bedröfwelfer fimna och ftola mal mota of; men fola mal besfa nebtroda of, ba wi weia att "allting fall tjena till wart bafta" och "foda uti of en ewig och öfwer all matta wigtig herrlighet"? Liber bu af froppslig imarta och fjutbom; mortna alla utfigter for betta lifwet: wand bina baon till ben herrliga boning, wi hafwa hos Gud, ba benna hoddans, wart jordiffa bus underflaget warder. Liber bu bittra forlufter i benna werld - bin forg ware mattlig, ba du ar en Bude arfwinge och en Chrifti medarfwinge. Du gar mot en annan werld; der fall bet battre lydas. Dina bafta wanner funna förandras eller förloras, men war wid god tröft, Chriftus ar en broder i olydan, ja, en man, fom aldrig öfivergifwer big. Bedröfivas bu od befländigt af bitt eget bjertas forberf, fom aldrig bar lemnar big nagon ro, utan hwar dag förwillar och bekomrar dig — låt dock ide famwetete bomar eller tanflau beröfwa big ben troftliga wißhet, bar gifwits of, neml. att ingenting bod ar forbomligt för dem, som aro i Christo Jesu. Gud ar ben, som rattfärdigar; Christus ben, som libit boden. Om wart hjerta fordomer of, ba ar Gub ftorre an wart hjerta. - Slutligen: Mellan of och war Faders boning ligger wißt annu en djup flod, for hwilten naturen fafar, ben lekamliga bobene; men war wiß att Ban, fom fjelf gifwit fig i boben for of och genom bela lifmet warit en få buld wan, ide fall lemna of i ben ftunden, ba all menftlig hjelp witer, man ftall da allratrognaft fta of bi och fora of ludligt igenom, till bet faliga mal, for bwiltet Ban babe ftapat, återlöft och helgat of - ben ewiga ro, fom ftar Gude folt tillbata. San, jom ide fonat fin egen Gon, utan gifwit honom

ut för of alla; hurn ftulle Dan od ide gifma of allting med Sonom? — Ara och lof ware Honom, som war, som är och som blisma stall i all ewighet! Amen.

"Efter du mar Gud far, mafte det få wara."

Med pregelen af djupaste bedröfwelse i ansigtet intradde en dag, för stera ar sedan, en from och mydet ansättad Christen till ärkebistopen af Baris. "Kan fader, sade han, jag är en stor syndare.

Jag beder Gud vupphörligt, att Han skall giswa mig tro och ljus
och trast; och dock genomstjutes mitt hierta alltjemt af twiswel, och
jag har ingen kraft att emotstå det onda. Jag kan derföre ide tro
annat än att jag är af Gud förkastad; to hwarföre skulle Han eljest

tillata fjalafienden att få plaga mig?"

Harpa swarade arkebistopen med följande bild: "Ronungen i Frankrike har twa fästningar, som besinna sig i mydet olika lägen. Fästet Montlhery ligger inuti landet och är ide utsatt för sa manga faror; da deremot fästningen la Rochelle, som ligger på kusten, alltiemt är hotad af siendens angrepp. Hwilken af de twa kommendansterna på dessa begge fästen tror ni konungen mest wärderar? — "Utan twiswel, swarade mannen, maste han mera wärdera den, som han giswit det swaraste uppdraget, och som haft att genomkampa de slesta och farligaste striderna." — "Just sä är det, min wän, tillade ärkebistopen; men tillämpa nu äswen detta på eder sjels." Så säger Herren: "De jag älstar, dem agar jag." För de trogna är sjelswa synden en tuktan. "Häller det sör all glädje, när 3 fallen i mångahanda frestelse" etc. (Joc. 1:).

Fifontradet; eller: Sotman af det bittra.

Uti en rit mans tradgard ftod bland andra utlandfta och ftona warter afwen ett fitontrad. Detta gaf Gotthold anledning att gifma en man foljande nyttiga erinran: Uti fitontradet ar allting bafft och bittert: löfwet, barten, faften, tradet, roten; och dod ar fruften fot. Dine och beundra Gude maft, fom tan af bitterheten frambringa jötma och tant på Apostelens ord: "All aga jpnes nu ide wara till frojd, utan till angeft; men fedan wedergaller han en fridfam ratts färdighetens fruft, dem fom beruti ofwade aro". Uti forfet ar all= ting bittert: det bryter mar fotteliga milja, det ar bittert; bet ar ofta oansenligt, medforer ofta foraft, det ar bittert; det angriper ofta på en gang fropp och fjal, det ar bittert; det tydes of fasom det albrig ffulle upphora, det ar bittert. Dien under forfet larer man att bedia, att tro, att wara ftilla och hoppas uppa herren; det werfar ödmjuthet, werlds foraft, langtan efter himmelen m. m.: betta allt ar ju dyrbara och ljufliga frufter. Lidandet gor of od flidlige att wal trofta andra. Suru mal fwarade ide Luther, ba ban tillfragades buru ban tunte få traffande tala om mara erfarenheter, att man trodte fig farftildt afpftad, och ban fade: "det hafma mina freftelfer och anfaktningar lart mig". Gå må afwen andra Chriftna

faga som förraba mera djup i bonen eller i andras tröftande nemligen: Det hafma mina frestelser och lidanden lärt mig. Hwad stadar det da, att fors-trädet ar bittert, nar det bar så goda gudatighetens och glädjens frukter? — Så vlantera då, o Gud, ditt träd aswen i mitt hiertas trädgård; om jag och stall wattna det med tarar, will jag med talamod wanta des tostliga frukt.

Register öfwer de smarre artiflarne i Pietisten	1863.	
Brofningen och uppmuntringen	1: 13	3.
Den albrig utlarda tonften. (Gang)	1: 1	5.
Dwiloftaden, Saligheteflipppan	2: 32	2.
"Jag ar bet." En blantett att folla uti	3: 48	3.
Aro od edra bufwudbar alla rafnade	4: 63	3.
Sater, fom wi tunna weta - och bora meta	4: 6	4.
"Under ofmer under." (Sang)	5: 80).
"Jag will gå." (Sång)	6: 93	5.
Rar herren will	7: 110).
Bar ar owardig; men - Jejus Chriftus	7: 111	1.
Det ena nobmandiga	7: 112	3.
3fabod	9: 145	2.
Gude underbara magar till fjalare fralfande 1	0: 15	5.
Dlita tröft i boben	11: 175	5.
Efter bu mar Gud far, mafte bet fa wara	12: 191	1.
	2: 191	
	2: Bil	-

Harmed är nu benna årgång flutad, och, såsom förnt helt tort bliswit anmäldt, ärna wi, om Gud förlänar listid och trafter, äswen nästa år fortsätta detta kära arbete öswer Romare-Gpistelen — måtte wåra wänner hjelpa oß i det wigtiga arbetet med sina förböner! Wi så således åter anmäla Pietisten till ny prenumeration och begagna äswen tillfället att uttrycka wår hjertliga tacksamhet ill de wärde reqvirenter, som haswa beswär med prenumerationers insamlande, Tidningens reqvirerande och utdelande. Wi känna för hwart år wår tacksamhetsskuld till Eder ökad, men kunna endast i ord erkänna den och i hjertat tillönska Eder allt godt af den Herre, hwikens sak wi gemensamt tjena.

Wid den nya prenumerationen blifma pris och wilkor de famma jom hittills, neml. 1 Ridr 50 bre pr ex. for aret, jamt,

nar 10 ex. eller berutofiver tagas, 1 R:br 25 bre pr ex.

Denna 22:dra årg., som härmed flutas, erhålles nu, sasom äldre årgångar, för 1 R:dr. — Alla de äldre årg:ne finnas att tillga: de nio första för 75 öre hwardera; de öfriga för l R:dr; men när hela werket tages, eller åtminstone 16 årgångar, lemnas alla för 75 öre hwardera.

Bref adresseras till Red. af Pietisten, Stockholm.

En återblick på bet gamla året.

Ater ligger ett ar med fina manga bagar, fina ljufware och bitt= rare ftunder, batom of - bet ar borta, bet fommer aldrig ater men nagot hafma wi gwar beraf: amnen for anger och amnen for lof och pris till Gud. Da wi fe på burn wi ffelfma warit, da fe wi fatert manga amnen for anger; men ba wi fe pa hwad Gud warit och gjort emot of, ba amnen for ett oandligt lof och pris. Do om an mydet af bet forflutna ma forgatas - wi fa ju forgata, eller ide mer an hwad helfofamt ar spatanta, bet fom Ban forgatit, bwilfen fager: "Ba alla beras fynder fall ide mera tantt marba" få är dod ett, som wi aldrig bora förgata: "Förgat icke hwad godt ban big gjort hafmer, ben big alla bina fynder forlater och helar alla bina brifter". Se wi på allt hwad Gud gjort mot bwar och en af of, huru manga innder Ban förlatit, huru manga bedröfwelfer Ban lindrat och borttagit, huru manga flags faror, Ban raddat of ifran, buru manga befommer, San bulpit of igenom, fors teligen, buru mydet godt, San of gjort hafwer; fulle wi ide af bjertat faga: "Lofwa Berren, min fjal, och allt det uti mig ar!" -Den litafa blefme wißt Sans lof oandligt, om wi funde ratt fanna eller frada allt det Ban gjort med hela fin flena bjord; huru Ban öfwerallt igenhemtat milfefarande far, ftartt be imaga, belat be fiuta, förbundit de farade o. f. w. Den alla desfa Bans ftorfta och otaliga malgerningar fola förft i ewighetens lius ratt ftadas och beprifas. Dod, nagot af ben gobe Berbens prismarba gerningar tan bet andliga ögat redan bar fada. — Men wi hafma od haft att fada forgliga foreteelfer under det gamla aret. Utom bet, att ben ftora hopen alltid foraftar herren, fom bem topt hafwer, och att afmen en och annan, fom "borjat i Anden, fynes lyfta i fottet"; fa hafma od ben up: penbara otrone och förnetelfene anfall mot mar allraheligafte tro un= der detta är warit flera, djerfware och mera djupt uttänkta, än kanffe nagonfin; men under allt detta ar bod ben Bogftes rite herrligt och fast - "bet rife fom ide bafma fan" - och be, fom tillhora bet rifet, aro alltid ludlige, öfmermattan ludlige, och bora endaft prifa och loffäga.

Sedan haswa wi od att prisa war hulde, himmelste Jader och herre för den nad, han bewisat hela wart land. Under det wi fran alla jordens ändar hört sa mydet ömkligt om krig och örlig, har wart land deremot sätt ätnjuta en ostörd ro. Bäl haswa faror hotat, oroliga andar haswa welat draga oß in i krigets försträdliga städespel; men allt härtills har herren stonat oß. Wi weta wäl ide hwad ännu kan hända oß, d. ä. hwad Konungarnas Konung kan haswa beslutat; men det böra dock alla de weta, som känna Honom, att wi alldeles ide bero af swaga mennistor, ware sig folk eller surstar, utan endast af Honom, som Haswar wall makt i himmelen och på jorden", som "leder konungars hjertan såsom wattubäckar". Will Han hemsöka oß, så bjelpa inga härar, såsten eller wapen; deremot stall Hans wilsa förutan "ide ett

bar falla af nagons bufwud". Do tillfander ban of en ftraffdom, få fler det wißt ide utan orfat: Dan bar ba ftora landefynder att bemfota och ftaffa, manga forattare att tutta, manga fomnattiga manner att mada och luttra. Bå famma fatt bora mi od betratta be bjerfma anfallen emot mar herres ara, be oppna fornetelferna af Chrifti gubom o. byl. Bal utgora fabana foreteelfer alltid grufliga ftraff ofwer be otrogna, bwilfa berigenom fola alltmer förblindas och förhardas -"berfore att be ide anammade fartet till fanningen, att be matte falige wordet; fordenftull ftall Gud fanda dem fraftig willfa-relfe, få att be ftola tro lognen, på det de ftall alla bombe warba, fom ide hafma trott fanningen, utan hafma luft till orattfardig: heten" (2 Thesf. 2.) — men ide ftola bessa anfall förma nagot emot war herres rife. Den gamla artusendenas klippa, mot hwilten otrons boljor i alla tider ftortat fig och uppkaftat fitt ftum, bon bafwar ide - bon bafwer warit fore alla fina flender och far annu lita lugn efter alla deras anfall; och ba herrens fornetare formultnat och gatt till fina rum, ba fola annu "alla fnan boja fig i Befu namn, beras fom i himmelen, på jorden och under forden aro, och alla tunger fola befanna, att Befue Chriftus ar herren, Gub Faber till aram. "Derfore frutta wi of intet, om an hafwet rafade och fwallate, få att for beg bullere ftull bergen omfullfolle. Litwal fall Gude fad luftig blifma med fina brunnar, ber ben Bogftes beblifma" (Bf. 46).

Den "water och beber!" Det ar war Berres trogna formas ning. Tragna och troende boner, enftilda och gemenfamma, for tonung, folf och for allt Gude Berael; bedjande barn och bedjande förfamlingar: fe ber be barar, be faften och be mapen, genom bwilta babe enftilbt och allmant wal betryggas och beframjas "). Den betta will ater endaft faga, att herren ar wart fafte, war borg och mar forfwarare, bogtlofwad i ewighet. Ded honom och genom honom, fom war, fom ar och fom blifma fall, fola wi annu alltid med troft wanta och tillonffa hwarandra ett godt nott ar. Lofwad mare herren

eminnerligen! Umen.

^{*)} Derfore or bet ganfta wal tantt och gjordt, att man ater foreflagit en boneweda wid noaret, hwarom utforligare underrattelle gifwits i tidningarne "Battaren" och "Budbaroren".

Ded borjan af ar 1864 utfommer med ett art bwar tredje manad ett R:o af Dlivebladet, ett blad for den tienande far-Leten. Tibftriften tommer att innehalla redogorelfer for famal ben fwenfta fom utlandfta Diafonig-anftalters wertfambet, afwenfom ben, nar utrymmet bet medgifmer, will meddela underrattelfe om annan farletewertfambet inom mart eget tand. Brifet ar 50 ore for ar. Doj= ligen blifmande behallning tillfaller Diafonif-anftalten. Brenumeration tan infantas till Diatonif anftaltene foreftandare, paftor 3. Bring i Stodbolm.

A STATE OF THE PARTY OF THE PAR

the management of the second of the second section where the second The was the second of the seco The state of the s they are an interest that the profit of the The second secon Considered which is the part of the control of the AND AND IN THE MENT OF THE PARTY OF THE PART The state of the s The state of the self of the state of the self of the CANADA SERVICE OF THE THEORY OF THE SERVICE SERVICES. placed a facilitation while a medical condition of the same and the Shall be a second that the second CONTRACTOR OF THE PROPERTY OF But the second second in the second s high squared and the self of the contract of the square the property of the same of th CONTROL CONTRO AND THE RESIDENCE OF THE PARTY The state of the same of the s Control of the second s THE RESERVE OF THE PARTY OF THE more particular to the second of the second and the state of t ALLE THERE IS NO DESCRIPTION OF THE RESPONDENCE AND RESIDENCE AND RESIDE Alexander of the action of the second of the CHARLES THE THE PARTY OF THE PA COMMENTS OF THE PROPERTY OF THE PROPERTY OF THE PARTY OF THE PROPERTY OF THE PARTY the following the second days. Many plants will be to prove the first the following CENTER OF THE PROPERTY OF THE Company of the state of the sta The second section of the second and a separation of the second contract of the second contract of the second contract of the second contract of the same without the second of the second of